

Vides de pel·lícula, per Pep Blay

El periodista musical tarragoní i professor d'Institut Pep Blay reflexiona sobre l'enfocament dels documentals d'avui en dia

Pep Blay | Juan Miguel Morales

Soc positiu. En covid, que ja és alguna cosa. I hi busco la part positiva perquè us asseguro que no és fàcil gestionar deu dies a casa confinat amb una nena de 9 anys que se sent engabiada i que no està gaire fina perquè jo mateix l'he contagiada. La música és el meu refugi, i sort que tinc l'Alexa a casa! No, l'Alexa no és la meua filla, és un nou habitant que punxa música cada cop que li ho demano. Viu dins un altaveu que potser no és de gaire qualitat però que m'estalvia agafar les ulleres de llegir, i gràcies a ella tinc accés immediat a tota la música del món, només pronunciant el seu nom. I a més no es queixa mai! Ara l'Alexa forma part de la quotidianitat de la meua vida. I la meua filla se'n riu que em sembli tan fascinant un aparell que per a ella és d'allò més normal.

L'altra manera d'alimentar-me de música en plena quarantena és arreparar-me al sofà i empassar-me documentals a través de les plataformes. I aquest és un àmbit que també ha canviat molt. M'explico: queda lluny aquella època en què els documentals eren parlats. Abans, tot girava al voltant d'uns quants caps que es posaven davant la càmera i explicaven una història, farcida amb imatges que il·lustraven el que es deia. Avui això només s'aguanta si en allò que s'explica es revela algun misteri. És el cas del documental *Jim Morrison: Els últims dies a París* (Olivier Monssens, 2021), quan s'acaba descobrint que el cantant dels **Doors** mai no es va suïcidar en una banyera, sinó que va caure d'una tassa de vàter d'un pub víctima d'una sobredosi de droga, la que va tastar just quan l'havia comprat per saber que no li donaria merda a la seva parella. I que els del pub el van carregar fins a la banyera de casa seva perquè no es descobrís tot el pollastre i detinguessin camells, amos del pub, nòvia...

Als documentals ja no cal tanta entrevista, sinó que les imatges respirin realitat

També he gaudit amb el film de la **Velvet Underground** dirigit per Todd Heynes, perquè **Lou Reed, John Cale, Nico, Andy Warhol** i companyia van transcendir més enllà de la mateixa música. El seu estil de vida contracultural fa qüestionar totes les nostres bases. Però en general, els documentals d'ara no necessiten tanta entrevista: la clau és que les imatges gravades s'editin de tal manera que respirin realitat i et facin creure que vius el mateix que els protagonistes. Aquesta manera de fer culmina amb *Get Back*, l'obra mestra de Peter Jackson amb els **Beatles**. Ara recordo que fa un parell de dècades havia guionitzat documentals musicals d'artistes catalans, d'aquells farcits de caps parlants. Si volgués donar-los un format actual, no sé si me'n sortiria.

Com a guionista en els últims anys de documentals esportius per a plataformes -l'últim és el del campionat de MotoGP des de dins mateix-, sé del cert que no necessàriament els millors esportistes són els protagonistes dels millors documentals. Són els qui tenen històries més apassionants per explicar, i qui les deixa retratar amb la màxima autenticitat, sense posar límits a la càmera. Els bons documentals musicals de les plataformes són històries que transcendeixen els fans, arguments que poden arribar al gran públic, perquè retraten personatges, no grans músics. Busquen vides de pel·lícula, i les expliquen com una pel·lícula, però amb un plus enorme d'emoció: allò que es veu és realitat.